

5 Mojž 11,11-14 2Kr 6,2

Země, do které jdete, abyste jí dědičně vládli, je země hornatá a má údolí a deštěm bývá svlažována.

(Řekli pak: Pojd'me, vezmeme si každý jeden trám a udělejme si místo, v němž bychom bydlili.)

Jestli nyní poslouchati budete příkázání a milovat Hospodina svého Boha, dá dešť na zemi a sklízet budeš obilí své, dá i pastvu na poli tvém... a požehná tobě Hospodin, Bůh tvůj, ve všelike práci rukou tvých.

Země, do které jdete, abyste v ní žili, je země hornatá a má i údolí a deštěm bývá svlažována – tak to řekl Mojžíš těm, kteří s ním kdysi šli do své budoucí vlasti, a oni si pak řekli: „Pojd'me, vezmeme si každý trám a uděláme si místo, v němž bychom bydleli.“

A takto si to řekly i dávno rodiny a rody, které přišly do tohoto kraje, aby zde našli domov pro sebe a pro své potomky. Usadili se nejen v údolích, ale i na svazích, i nahoře v tom našem hornatém kraji. A zde si budovali z trámů své dřevěné příbytky většinou nevelké a skromné a v nich společně prožívali své dny naplněné prací na poli, doma i v lesích.

Takto žili už rodiče a prarodiče sestry Hučíkové nahoře na leskoveckých pasekách a ty ona pak po svých oddavkách vyměnila za paseky lhotské. A tak si to od svého dětství až do konce mohla opakovat spolu s těmi, které kdysi oslovil Mojžíš: Země, do které jsme přišli, je země hornatá a má i údolí a deštěm bývá svlažována. abychom tam sklízeli obilí své a využívali pastviny a lesy a živili se prací svých rukou.

A to všechno ať je nám k dobrému. Ať nás i v této hornaté zemi provází Boží požehnání – ať tedy i při té skromnosti a práci je náš život radostný, jasný a nadějný. Ať nám tu všem všechny věci slouží k dobrému.

To si přejeme všichni ať tam nahoře v těch samotách i dole v dědinách a městech. A k tomu – připomíná už Mojžíš,- je třeba, aby všecko bylo v souladu s Boží vůlí. Nejen ty hory a lesy a všecko živé v nich a celý vesmír se řídí svým řádem, ale i vy, lidé, vaše mysl, duše, činy i vztahy ať jsou v souladu s Božím řádem. Ať to není rozvráceno žádnou svévolí a bezohledností, která působí křivdu a trápení.

(Že si člověk nemůže počínat svévolně, bezohledně a pánovitě, to dobře viděli ti, kteří žili na těch horách, kde bývali vystaveni i vichřici a přiválům deště a sněhu. Tam si člověk nic nevynutil a nevyvzdoroval, ale musel přijímat to, co přicházelo. A tu odvěkou Boží vůlí si hned od dětství připomínali z Božího slova, v němž k nám mluví ti, kteří před námi žili už po celá tisíciletí.)

Zde je to obsaženo v těch slovech o příkázání, na něž je třeba dbát, pokud nemá být všecko rozvráceno svévolí a bezohledností, která působí křivdu a trápení. Proto hned za tím příkázáním následuje pozvání k Boží lásce: „Jestli nyní budete poslouchat příkázání a milovat Hospodina“ Boží řád života dobra je nerozlučně spojen s láskou, kterou k nám má Bůh a kterou my máme k Bohu a ke svým bližním. To je předpokladem k tomu, abychom žili ve vnitřním pokoji sami v sobě se sebou i se svými blízkými.

Jen tehdy požehná tobě Hospodin – říká dál Boží slovo- jen tehdy budeš žít požehnaný, radostný život jak v tom nejmenším příbytku v tom našem hornatém kraji stejně jako ve výstavných domech a palácích. Naši zesnulé sestře Anně Hučíkové ta přívětivá, srdečná a přátelská vstřícnost nikdy nechyběla – to jsme zakoušeli všichni, kteří jsme tam nahoru přišli a rádi jste se tam vraceli.

Na tom nemohl nic změnit způsob světa a doby, o němž už evangelium říká, že v něm ustydne láska mnohých. Tomu ani Bůh nezabránil, aby neustydla láska mnohých. Láska se nedá nařídít a nikoho k ní nepřemluvíte. Bůh odpověděl jiným způsobem: On nečekal na dobrotu a lásku tohoto světa, ale přišel k nám v Ježíši Kristu a přinesl svou Boží lásku do všech trápení, bloudění a hříchů. Ta láska přišla jako světlo, které přemáhá temnoty a zůstala věrná až do smrti. A tak i svou obětí nám Bůh v Kristu dal naději i pro chvíle naší bezmocnosti, hořkosti a nakonec i pro naše umírání. A do této bezpodmínečné, věčné Boží lásky, které už nikdo a nic nemůže zabránit, odevzdáváme i naši zesnulou. A jsme pozváni, abychom v tom duchu byli živi už teď.

POHŘEB ANNA HUČÍKOVÁ, LHOTA 73, DNE 21.8.2014
(ZEMŘELA 13.8.2014, 81 LET)

BR. F. JAROSLAV VODA

Připomeňme si životní cestu sestry Anny Hučikové. Její cesta nebyla dlouhá, vedla z leskoveckých pasek „U Kupčáků“ na lhotské paseky. Na těch leskoveckých se narodila Janu Geržovi a Anně rozené Šťastné 23. března 1933 a tam vyrůstala jako jedna z 12 sourozenců. Vzpomínám si, že jsem oba jejich rodiče kdysi doprovázel na leskovecký hřbitov. Dnes se tu loučím s jejich dcerou Annou, která se narodila 23. března 1933 a vyrůstala v početné rodině. Tam se podílela na společné práci a dojížděla i do zaměstnání do vsetínské Zbrojovky až se 17. července 1954 vdala za Josefa Hučika a žili pak spolu na lhotských pasekách. Tam pracovala doma i v lesích a pečovala o syna Petra a dceru Janu. V roce 1996 zemřel její manžel po 42 letech společného života v manželství a před 13 roky zemřel i její syn Petr.

Při loučení s jejím manželem jsme si připomněli, že náš život je utvářen nejen silami přírody, ale má v něm své místo i vztah důvěry a lásky. A proto i uprostřed lesů a hor i světa a doby hledáme blízkost a porozumění lidí i blízkost a lásku Boží. Přátelské a vlídné porozumění nechybělo ani naší zesnulé. Nebyla náročná a nespokojená, byla ztělesněním skromnosti a měla jen jedno přání: Aby v tom své skromném příbytku mohla pokojně a vlídně prožívat svůj čas. Bylo jí dáno, aby tam i při různých nesnázích žila a setrvala až do 81. roku jejího života. Jen necelé dva týdny byla pak ve vsetínské nemocnici, kde se dne 13. srpna uzavřel počet jejích let. Dnes se s ní loučí rodina zemřelého syna Petra, její dcera Jana, jeden vnuk a 3 vnučky, dva pravnucci a dvě pravnučky, bratr a sestry a rodiny zemřelých sourozenců

..